

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kincses István Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző pártfogó ügyvéd: dr. Kincses István) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe.) I. rendű felperes és dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe.) II. rendű felperesnek - a dr. Kocsis László Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző ügyvéd: dr. Kocsis László) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 26. napján kelt 35.P.20.799/2017/33. számú ítélete ellen a felperesek részéről 34. és 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I. és II. rendű felpereseknek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete vonatkozásában - az I. rendű alperes javára megállapított perköltségre is kiterjedően - helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az I. rendű alperesnek 30.000 (harmincezer) forint+áfa másodfokú perköltséget.

A pártfogó ügyvédnek a másodfokú eljárásban az I. rendű alperes vonatkozásában felmerült munkadíját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltségre is kiterjedően hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A II. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 20.000 (húszezer) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. rendű felperes a II. rendű alperesnél volt igazgatási ügyintéző. Az I. rendű felperes a II. rendű felperes házastársa, a II. rendű alperesi önkormányzat polgármesteri hivatala az I. rendű alperes.

A II. rendű alperes alpolgármestere a II. rendű felperessel jó viszonyt ápolt, segített a felperesek gyermekének bölcsődei elhelyezésében. Egy bölcsődei konfliktust követően 2015. június 1-jén az alpolgármester és az egyesített bölcsődék vezetője szokásos megbeszélésüket tartották, amikor az alpolgármester az irodájába hívatta a II. rendű felperest, ahol a bölcsőde jelenlévő vezetője előtt indulatos hangon felelősségre vonta. A beszélgetés során az alpolgármester az elsőfokú ítélet

tényállási részében rögzített, felperesek által sérelmezett, az I. rendű felperest trágár szavakkal is minősítő kijelentéseket tett. Közölte azt is, hogy a II. rendű felperes megjátssza magát, másként viselkedik a hivatalban, mint a bölcsődében, vagy kint. A kollégái azt mondják, hogy ha kérnek tőle valamit, akkor nem figyel, nem segít. A saját hibáit nem látja, de mindenki mást nagyítóval néz és keresi a problémákat.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy elsődlegesen a II. rendű alperes, másodlagosan az I. rendű alperes megsértette az I. rendű felperes méltóságát és becsületét, a II. rendű felperes emberi méltóságát és magánélethez való jogát, valamint az I. és II. rendű felperesek emberi méltóságát és magánélethez való jogát a beszélgetés során elhangzott kijelentésekkel.

Kérték kötelezni az alpolgármestert, hogy kérjen bocsánatot mindkét felperestől. Másodlagosan az alpereseket kérték ilyen tartalmú elégtételadásra, valamint az alperesek kötelezését kérték összesen 5.000.000 forint sérelemdíj egyenlő mértékű megfizetésére.

Előadták, hogy az alpolgármester az önkormányzat hivatalos helyiségében, saját irodájába hívatta fel a II. rendű felperest munkaidőben. Az alpolgármesterhez tartoznak a bölcsődék, alpolgármesterként e minőségében hozzátartoznak az önkormányzati intézmények és ezek vezetői. Elválaszthatatlan, hogy a felelősségre vonást alpolgármesterként helyi önkormányzati képviselőként vagy a Népjóléti és Lakásügyi Bizottság elnökeként tette, összemosisódnak a feladat és jogkörei. Emiatt elsődlegesen a II. rendű alperest, másodlagosan az I. rendű alperest kérték marasztalni.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Előadták, hogy az I. rendű alperes semmilyen jogviszonyban nem áll az alpolgármesterrel. Elismerték, hogy elhangzottak a felperesek által állított mondatok. Álláspontjuk szerint az alpolgármester által tett kijelentések véleménynyilvánítást fejeztek ki, amelyek nem sértettek személyiségi jogokat. Vitatták a sérelemdíj összegszerűségét, azt eltúlzottnak tartották. Hangsúlyozták, hogy az alpolgármester magánemberként beszélgetett a II. rendű felperessel, amely indulatos stílusa miatt elnézést kért a II. rendű felperestől, hiszen tartalmában, kifejezéseiben és céljaiban nem volt sértő, de rosszallása indokolt volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában döntésében rögzítette, hogy a tényállást a felperesek személyes meghallgatása, az alpolgármester és a beszélgetés során jelenlévő bölcsődei vezető meghallgatása, illetve a felperesek által csatolt hangfelvétel leírt változata, az alperesek által felmutatott feljegyzés adatai és a per egyéb adatai alapján állapította meg.

Idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdését.

Abból indult ki, hogy a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényállás tekintetében lényegi vita nem volt. A felperesek csatolták a hangfelvételt, amely a lezajlott beszélgetést rögzítette.

Kifejtette, hogy bár a felperesek a keresetüket arra alapították, hogy a jogi személy feladat és hatáskörében eljáró természetes személy magatartása a jogi személy eljárásának minősül, a jelen esetben nem a betudás elve, hanem az elválasztás elve érvényesül. A bizonyítás adataiból ugyanis arra a következtetésre jutott, hogy az alpolgármester által megtett közlések tartalma, stílusa, kifejezőmódja miatt az alpolgármester a jogi személy tevékenységi köre által adott lehetőségekkel visszaélve, a tevékenységei keretei közül mintegy kilépve valósított meg jogsértést eredményező jogellenes magatartást. Az indokolás szerint bár a jogsértés elkövetése megállapítható az alpolgármester részéről, azonban a szerepéből olyan mértékben lépett ki a sérelmezett kifejezések megtétele során, hogy azt a II. rendű alperes tevékenységének betudni semmiképp sem lehet. Ezért a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította.

Az I. rendű alperessel szemben elutasította a keresetet, elfogadva azt a védekezést, hogy az alpolgármester a polgármesteri hivatallal jogviszonyban nem áll, ezáltal a megtett kijelentéseket a polgármesteri hivatallal nem lehet összefüggésbe hozni.

A II. rendű felperes vonatkozásában a munkával összefüggésben sérelmezett állítások tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy mivel a II. rendű felperesnek az alpolgármester köztisztviselőként nem volt felettese, hivatalos viszonyban nem álltak, a II. rendű felperes munkájával kapcsolatos bármilyen értéktétele az alpolgármester csak, mint magánszemély tehetett, azokért a II. rendű alperes felelősségre nem vonható.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperesek marasztalását 5.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére a felperesek között egyenlő arányban, valamint a jogsértés megállapítását és az alperes elégtétel adására kötelezését a keresettel egyezően. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

A fellebbezésüket egyrészt arra alapították, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését. Továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 346. § (5) bekezdését is, ugyanis az elválasztás bírói gyakorlatára hivatkozással nem jelölte meg a bíróság az ítélete alapjául szolgáló jogszabályokat és nem adta azok értelmezését sem, az elsőfokú bíróság indokolása nem jogi indokolás. Fellebbezésük részletes indokolásában kiemelték, hogy az ítéletből nem állapítható meg, hogy hol van az az elhatárolási pont ameddig felel még az alkalmazottjáért az alperes, mit jelent az, hogy „oly mértékben lépett ki a szerepéből.” Azon túl, hogy ezeknek a bírói hivatkozásoknak nincs jogszabályi alapjuk, nem tartalmazta az ítélet ebben a körben a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat és azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett körülményeket sem [Pp. 346. § (5) bekezdés].

Kifogásolták a tényállás körében az ítélet 2. oldal indokolás alatti 4. bekezdésében foglaltakat, mint tényállás szempontjából jelentőséggel nem bíró részletet, azok mellőzését kérték az indokolásból.

Hivatkoztak arra is, hogy a felperesek nem tudták azt, hogy kinek a kötelezettsége a felrőhatóságtól független szankciók teljesítése. Álláspontjuk szerint ebben a körben a bíróságnak ki kellett volna oktatni a felpereseket.

Érvelésük szerint a keresetben a felperesek felrőhatóságtól függő szubjektív szankciók alkalmazását is kérték. Ezekre a Kúria 2015.El.II.JE/P.1-3. jogegységi eljárást mellőző végzés indokai, amelyeket az elsőfokú bíróság idézett, nem alkalmazhatók.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a jogszabályokat, amikor akként foglalt állást, hogy az alpolgármester jogsértő magatartása nem tudható be a jogi személynek, mivel az alpolgármester perbeli legitimációja hiányzott a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952-es Pp.) 130. § g) pontja alapján. Ezzel kapcsolatosan alkotmánybíróági határozat érvelésére is hivatkoztak [3238/2015. (XII. 8.) AB határozat].

Megítélésük szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy ha az alkalmazott a foglalkoztatására irányuló jogviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, a károsulttal szemben a munkáltató a felelős. Kiemelték, hogy az alpolgármester alpolgármesteri minőségében és nem magánemberként követte el a jogsértéseket. Hangsúlyozták, hogy az alpolgármesternek magánszemélyként nincs jogosultsága hivatali időben hivatali ügyben intézkedni. Hivatkoztak arra, hogy a bíróságnak vizsgálnia kellett volna az alpolgármester kijelentéseit a II. rendű felperes kapcsán is, mivel ezen kijelentéseket az alpolgármester alpolgármesteri minőségében, hivatali irodájában, munkavégzése közben követte el. Az alpolgármester minden eljárása során, minden megnyilvánulásával az önkormányzatot képviseli.

Téves továbbá álláspontjuk szerint az a következtetés is, hogy az alpolgármester és a II. rendű felperes közötti jogviszony hiánya kizárná, hogy az alpolgármester megsérthetné a II. rendű felperes személyiségi jogait. A II. rendű felperes személyiségi jogát az alpolgármester nemcsak magánszemélyként sérthette meg.

Utaltak arra is, hogy az alpolgármester munkavégzése során nemcsak a munkáltatói jogokat gyakorló önkormányzat képviselőjében jár el, hanem képviseli magát a polgármesteri hivatal is, ezért jelölték meg I. rendű alperesként a polgármesteri hivatalt.

Sérlemesték, hogy az elsőfokú bíróság nem tért ki azon felperesi kérelmekre, amelyekben marasztalni kérték az alpereseket rosszhiszemű magatartásuk miatt. Eltúlzottnak találták az alperesek irányában a munkadíj összegét is.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták. Hivatkoztak arra, hogy nem tett olyan kijelentést, nyilatkozatot az alpolgármester, amely ne lenne valós véleménynyilvánítás, ezért nem sértett személyiségi jogot.

A felperesek nem adtak elő új releváns tényeket és jogi indokolásokat, amelyeket az elsőfokú eljárásban nem bíráltak el.

Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és azokat összevetve mérlegelte, abból vont le következtetéseket és helyes ítéletet hozott, a másodfokú bíróság ezt nem mérlegelheti felül. Álláspontjuk szerint az elválasztás elvét az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta. Felperesek joggyakorlatra való hivatkozása súlytalan, mert nem hozható összefüggésbe a jelen perrel.

A fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság előrebocsátja, hogy a jelen ügy 2018. január 1. napját megelőzően indult, ezért az eljárásra az 1952-es Pp.-t kellett alkalmazni. Az 1952-es Pp. 51. §, 121. § (1) bekezdése alapján nincs helye feltételtől függő alperes megjelölésnek, alperesek vagylagos perlésének, ugyanakkor ez a jelen ügyben az alperesek perbebocsátkozására is tekintettel nem zárta ki az érdemi felülbírálatot.

Az 1952-es Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezésnek olyan lényeges elsőfokú bírósági eljárási szabálysértés esetén van helye, amely szükségessé teszi a tárgyalás megismétlését, illetve újabb határozat hozatalát.

Az okból nem volt ezért helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének, hogy az elsőfokú bíróság a pervezetése során a felek, vagy a tanúk eljárási magatartását miként értékelte, ez ugyanis az ügy érdemi elbírálására semmilyen módon nem hatott ki. Az elsőfokú bíróság azzal sem sértett jogszabályt, hogy nem tájékoztatta a felpereseket arról, hogy kivel szemben érvényesíthetik igényüket. Ilyen kötelezettség a bíróságot az 1952-es Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja alapján csak akkor terheli, ha az alperesek valamelyikének a perben állása kötelező, egyebekben pedig a jogvita érdemi részét képezte az, hogy kinek a részéről történhetett jogsértő magatartás.

Az elsőfokú bíróság a felek által indítványozott bizonyítást lefolytatta, a megállapított tényállás bizonyítékait megjelölte. A fellebbezés is elsősorban a megállapított tényállásból levont következtetéseket érintette. A fellebbező hivatkozásával szemben az ítélet 2. oldal 4. bekezdése az érvényesített jog szempontjából nem irreleváns. A felek közötti kapcsolat, a konfliktus előzményei értékelhetőek az alkalmazott stílus és - amennyiben a jogsértés megállapítható - az esetleges jogsértés súlya, a sérelemdíj alkalmazása, vagy összegszerűsége körében.

Az 1952-es Pp. 221. § (1) bekezdés szerinti indokokat az elsőfokú ítélet megfelelően tartalmazta az I. rendű alperes vonatkozásában, e körben az ítélet érdemi felülbírálatának nem volt akadálya.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában helytálló indokolással utasította el a

felperesek keresetét. A másodfokú bíróság a fellebbezésre tekintettel azt emeli ki, hogy az alpolgármester munkáltatójának a II. rendű alperes minősül. A polgármesteri hivatal önálló jogi személy, vezetője a jegyző, az alpolgármester tevékenysége harmadik személyek felé nem értékelhető a polgármesteri hivatal tevékenységeként.

Az I. rendű alperes javára megállapított elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj az 5.000.000 forintos pertárgyértékre, és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem volt eltűzött.

Mindezekre tekintettel az I. rendű alperes tekintetében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét az 1952-es Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

E tekintetben a felperesek pervesztesek lettek, ezért az 1952-es Pp. 239. § folytán alkalmazandó 1952-es Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1952-es Pp. 82. § (2) bekezdése alapján kötelesek együttesen megfizetni a másodfokú perköltséget. Az I. rendű alperes javára a másodfokú bíróság mérlegeléssel - figyelemmel az azonos alperesi képviselőre és az I. rendű alperest érintő fellebbezési részre - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és (6) bekezdése alapján 30.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat állapított meg másodfokú perköltségként.

Az I. rendű alperes tekintetében a felperesek teljes pervesztessége folytán a pártfogó ügyvéd munkadíját az állam viseli, melynek megállapításáról a másodfokú bíróság az 1952-es Pp. 239. § folytán alkalmazandó 1952-es Pp. 87. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A II. rendű alperes vonatkozásában a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét nem találta érdemben felülbírálnak az alábbiakra figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal a nem vitatott ténnyel ki kellett egészíteni, hogy az alpolgármesterhez tartoztak az önkormányzati bölcsődékkel kapcsolatos feladatok, a beszélgetésre hivatali időben került sor. Továbbá a hangfelvétel leírata alapján megállapíthatóan az alpolgármester a II. rendű felperest azzal összefüggésben hívatta magához, hogy a felperesek, bölcsődei gondozott szülőiként egy cipő miatt kártérítési igényt jeleztek a bölcsőde felé, és az ennek során kirobbant konfliktusban a bölcsődei dolgozók szerint a felperesek nem megfelelő hangnemet használtak, kérdéses volt továbbá, hogy az igényt teljesítik-e vagy sem. A hangfelvétel leiratából az is megállapítható, hogy a bölcsődei vezető is jelen volt, és azt követően távozott a helyiségből, hogy tisztázták a konfliktus bölcsődeire vonatkozó részét: a II. rendű felperes vállalta, hogy elnézést kér és tudomásul vette a bölcsődei vezető tájékoztatását a kárigény elutasításáról.

A fentiek szerint kiegészített tényállásra is figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival a II. rendű alperessel szembeni igény érvényesíthetősége vonatkozásában nem értett egyet.

Kétségtelen, hogy nem önmagában a hivatali helynek és időnek van jelentősége. Ugyanígy azonban az sem zárja ki az önkormányzat felelősségét az alpolgármester magatartásáért, és ezáltal a jogsértés megállapíthatóságát a II. rendű alperes terhére, hogy az alpolgármesternek nem beosztottjai a felperesek, vagy az alpolgármester esetleg nem a hatáskörében járt el. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerinti sérelemdíj alkalmazhatósága szempontjából Ptk. 2:52. § (2) bekezdése és a Ptk. 6:540. § (1) bekezdése értelmében a munkáltatói felelősség már az alapján megállapítható, ha a jogsértést a foglalkoztatási jogviszonnyal összefüggően követte el az önkormányzat tisztségviselője.

Annak a kérdésnek volt ezért üggyöntő jelentősége az önkormányzat II. rendű alperessel szembeni igény érvényesíthetősége szempontjából, hogy az alpolgármester magánbeszélgetést folytatott-e, vagy önkormányzati tisztségviselőként lépett fel a beszélgetés során. Nem pedig annak önmagában, hogy magánéleti tárgyak voltak-e a sérelmezett megjegyzések, kijelentések, illetve azok stílusa, tartalma miatt azok tekinthetők-e a tevékenységi keretekkel való visszaélésnek.

A megállapított, illetve kiegészített tényállás alapján a sérelmezett kijelentések egy olyan beszélgetés során hangzottak el, amelynek tárgya egyrészt szülői kártérítési igény, másrészt egy köztisztviselő magatartása egy bölcsőde vonatkozásában, a bölcsődék pedig az alpolgármester feladatköréhez tartoztak. Jelentősége volt annak is, hogy a bölcsődék vezetője is jelen volt, és addig ott tartózkodott, amíg az ügy rá vonatkozó része tisztázódott. A hangfelvétel leirata alapján a bölcsődei vezető azzal búcsúzik, hogy megbeszéli az érintett bölcsőde vezetőjével, hogy miről tájékoztassa a szülőt. A sérelmezett kijelentések a beszélgetésnek abban a részében hangzottak el, amikor még a bölcsődei vezető is jelen volt. A hangfelvétel leirata alapján pedig az alpolgármester részéről elhangzik, hogy szerinte ha egy köztisztviselő minősíthetetlen hangot üt meg, ezzel foglalkoznia kell, egyértelmű, hogy nem magánemberként alkot véleményt. A beszélgetésre továbbá nem a II. rendű felperes saját elhatározásából került sor, hanem az alpolgármester behívatta a II. rendű felperest, hivatali helyre és időben. Mindezekből pedig kétségtelenül megállapítható, hogy nem magánbeszélgetést folytattak a résztvevők, hanem az alpolgármester önkormányzati tisztségviselőjeként lépett fel. A beszélgetés során elhangzott sérelmezett kijelentések tekintetében ezért - amennyiben jogsértés történt -, a személyiségi jogi igények érvényesíthetők a II. rendű alperessel szemben.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása hiányos volt abban a körben, hogy mi alapján alkalmazta az elválasztás elvét, ez önmagában azonban a II. rendű alperes tekintetében az ítélet érdemi felülbírálatának nem képezte volna akadályát, mivel a másodfokú bíróság a fentiek szerint meg tudta állapítani, hogy a II. rendű alperessel szemben személyiségi jogi igény érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság indokolása ugyanakkor a kifogásolt jogsértések, az érvényesített jog szempontjából az ügy érdemét tekintve mindössze annyit tartalmaz, hogy a felperesek által sérelmezett jogsértés elkövetése abszolút megállapítható.

Ez az indokolás nem ad elég támpontot ahhoz, hogy az érvényesített jogok tekintetében (jóhírnév, emberi méltóság, becsület, magánélethez való jog) az egyes felperesek és az egyes kifogásolt közlések vonatkozásában az elsőfokú bíróság milyen tények, milyen jogszabályok alapján állapította meg a jogsértést, miként értékelte az alperes sértő jelleg hiányára, vélemény nyilvánításra, a bocsánat kérésre, illetve a sérelemdíj összegszerűségére vonatkozó védekezését, ebben a tekintetben az ítélet indokolása nem felel meg az 1952-es Pp. 221. § (1) bekezdésének.

Az eltérő jogi álláspont folytán, ugyanakkor az ügy érdemét, az érvényesített jogokat tekintve az 1952-es Pp. 221. § (1) bekezdését sértő, hiányos indokolásra figyelemmel a felperesi előadások, sem az alperesi védekezés tekintetében a fellebbezési jog megfelelő gyakorlására sincs lehetőség. A másodfokú eljárás szabályai az 1952-es Pp. alapján anyagi pervezetésre még nem jogosítottak fel, ezért az ilyen hiányosság a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, újabb határozat meghozatala, és ehhez szükséges körben az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az I. rendű alperes tekintetében az 1952-es Pp. 213. § (2) bekezdése alapján részíteleket hozott, ezt meghaladóan az 1952-es Pp. 252. § (2) bekezdése

alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a perköltség viselésére is kiterjedően - hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a II. rendű alperes tekintetében a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak tárgyalás berekesztése esetén az érvényesített jogok tekintetében releváns körben kell megindokolnia az ítéletét akként, hogy abból felperesenként, kijelentésenként és az érvényesített személyiségi jog szerinti bontásban megállapítható legyen, hogy amennyiben jogsértőek a sérelmezett kijelentések, azokat milyen okból tekintette jogsértőnek. A jóhírnév, becsület, emberi méltóság megsértése körében az egyes kifogásolt közléseket valótlan tényállításnak, vagy véleménynek tekintette-e, esetlegesen kifejezőmódjukban indokolatlanul bántó véleménynek. Állást kell foglalnia a sértő, illetve egyes közlések tekintetében a magánéletet sértő jellegről, alperesi védekezésről. Ennek során figyelemmel kell lennie a PK 12. számú állásfoglalásra is, mely a jóhírnév, becsület megsértése iránti perekben is megfelelően alkalmazandó abban a részében, hogy a sérelmezett közléseket nem a szövegösszefüggésből kiragadva, hanem a beszédhelyzetet, ennek körében a résztvevők közötti viszonyulásokat, valamint a szövegösszefüggést, a kifogásolt megnyilvánulások tartalmi relevanciáját is értékelni kell. A magánülethez való jog sérelme körében annak kell az ítéletből megállapíthatóvá válnia, hogy a sérelmezett kijelentés jelentett-e, ha igen, milyen okból jelentett indokolatlan, önkényes beavatkozást a felperesek magánéletébe. Esetleges sérelemdíj alkalmazása esetén indokolni kell az összezszerűsénél figyelembe vett szempontokat is.

A hatályon kívül helyezésre tekintettel az 1952-es Pp. 252. § (4) bekezdése alapján a másodfokú bíróság csak megállapította a II. rendű alperes másodfokú perköltségét, arról az elsőfokú bíróságnak kell rendelkeznie az eljárást befejező határozatában. A másodfokú perköltség a II. rendű alperes jogi képviselő ügyvédi munkadíjából állt, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és (6) bekezdése alapján - a hatályon kívül helyezésre is figyelemmel - mérlegeléssel állapította meg 20.000 forintban azzal, hogy az eljárást befejező határozat időpontjában irányadó szabályok szerint terheli a megállapított perköltséget áfa.

Budapest, 2018. szeptember 14.

dr. Kisbán Tamás s.k.  
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.  
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
bíró